

מזת יקזת הכר שזה

וואס דורך איר שפירט מען די זיסקייט פונ'ם באשעפער

משיחותיו של הגה"צ רבי מנחם ברוך יאזעע שליט"א בעל 'מתיקות התורה'

סיפור לשולחן שבת

מתנת אפיקומן כפולה ומכפלת

אנו נמצאים בימים של ערב פסח, ימים נעלים שכלל ישראל עסוקים בהם בהכנות לקראת חג הפסח הקרב ובא, אולם יחד עם ההכנות בל נשכח את העקר; במצוה של ספור יציאת מצרים נאמר "והגדת לבנך" - העמק של הלילה הגדול ליל הסדר הנו להעביר את האמונה ואת קרבת ה' הגדולה לדורות הבאים.

והיות שבמים אלו אנו נמצאים בבית יחד עם בני המשפחה ראוי להתבונן במשנה שימת לב שחלילה לא יצא שכרנו בהפסדנו, ולא נעשה מהטפל עקר ולא נגרם חלישות הדעת לאחד מבני משפחתנו ולא נשרה בסביבתנו אוירה של לחץ שיגרם את ההפך מ"והגדת לבנך", אלא אדרבה, נעשה את כל ההכנות לחג בנעם, בשלום ובשמחה, בכדי שהילדים ירגישו שהחג מביא עמו מלא שמחה ואוירה נעימה. וכאשר נהיה ברוח טובה עם ילדינו נוכל למצא מסלות בלבבם הטהור ולהחדיר בהם את האמונה הטובה.

ונביא פאן ספור נפלא בענין זה:

ב"ה זכיתי לבנות בית נאמן בישראל, לפני קרוב לחמש עשרה שנה, בתחלה גרנו בתוככי העיר רבתי ירושלים עיר הקדש, אולם עם השנים המשפחה התרחבה והדירה

<< המשך בעמוד ד

לקח מהפרשה

הכנה לפסח ביצד?!

ולפיכך בפרשת אחרי מות שבה נצטוו אהרן להכנס לפני ולפנים נאמר "וכפר בעדו ובעד ביתו", ורבי יהודה אומר שמתקינים לו אשה אחרת, היות שכהן גדול שאין לו אשה זה מעכב בכפרה; ללמדנו שהיסוד של עבודת המשכן הנו בבית הפרטי שלנו, וכענין שהכרובים סמלו על החבור והקשר שבין איש לרעהו ובין איש לאשתו כמובא בדברי חז"ל.

לאור הדברים הללו אפשר לבאר מדוע פרשתנו פותחת בתורת היולדת ועוברת לעסק בפרשת מצרע, ללמדנו שכאשר אדם לא עוסק בחסד הגדול שיש לו בבית והוא לא ממליך את ה' על כף, עליו לבא לפה ולעסק בצרעתו כדברי המדרש: (ויקרא רבה ט"ו): "אמר הקב"ה אני אמרתי לה' הבא קרבן לדה ואתה לא עשית כן, חייך שאני מצריך אותך לבוא אצל הכהן, כמו שנאמר אדם כי יהיה בעור בשרו... והובא אל אהרן הכהן".

נמצאנו למדים שהיסוד הראשון בעבודת ה' הנו בבית פנימה, במשכן הפרטי שלנו, ובפרט בימים אלו שאנו נמצאים בבית ועוסקים

פרשתנו פרשת תזריע נמצאת בין פרשת שמיני, שבה נאמר שביום הגדול של הקמת המשכן מתו שני בני אהרן בשעה שנכנסו לפני ולפנים, לבין פרשת אחרי מות שממשיכה את ענין מיתת שני בני אהרן וצווי ה' לאהרן היאך עליו להכנס לקדש הקדשים, ויש להבין מדוע פרשתנו נכתבה באמצע הענין של מיתת שני בני אהרן. עוד יש להבין מדוע תורת היולדת נאמרה בפרשה העוסקת בדיני מצרע.

והנה בודאי שאין לנו שום השגה בנדב ואביהוא אולם חז"ל אומרים שאחד הטעמים שהם נפטרו זה מחמת שהם לא התחתנו. ובבאר הדבר: פרשת שמיני הנה הפרשה השמינית (מפרשת תרומה) שעוסקת במשכן והקרבת שמהותם בנית המשכן בתוכנו - היאך אנו זוכים להשראת השכינה בתוך הבית על ידי המעשים הטובים שלנו כמאמר חז"ל 'זכו - שכינה ביניהם', ולפי דרגתם הגדולה של נדב ואביהוא היה חסר בשלמות של עבודת המשכן הפרטי שלהם, היות שהם לא התחתנו.

בהכנות לקראת החג הבעלי"ט עלינו להתבונן היאך אנו מרוממים את בני ביתנו.

לפני שנכנסים הביתה, מנשקים את המזוזה ומתבוננים שה' שומר עלינו ועל בני ביתנו. במזוזה נאמרה מצות יחוד ה' ואהבתו, ללמדנו שטרם שאנו נכנסים עלינו להמליך את ה' עם כל הטוב שהוא נתן לנו ועל ידי כך אנחנו אוהבים אתו. בהמשך הפרשה נאמר "ושננתם לבניך" ושננתם האמונה ואהבת ה' לילדים שלנו עם חינוך ושמחה. "ושננתם לבניך" מלשון ולבן שנים, שעל כך דרשו חז"ל 'טוב המלביץ שנים לחברו' שנכנס עם מאור פנים הביתה.

וראוי לנו להתבונן בחסד העצום - שיש לנו בני משפחה ששמחים לנו בבית ואנו לא נכנסים לבית ריק, וכן לחשב עם עצמנו איך אנחנו מחדירים בבני משפחתנו אמונה ושמחה. ההשקעה שעומדת לנו לדורי דורות בעולם הזה ובעולם הבא זה הילדים שלנו, ולכן, עם כל הקשיי כל נשפח את העקה נשקיע בהרגשה טובה בבית ועל ידי כך נזכה לכל טוב.

הילדים הם ניר חלק והם קולטים מה שאנו מחדירים להם, כאשר נספר להם ספורים של אמונה וספורי צדיקים היאך הם עבדו את ה' ואיזה מדות נעלות היו להם, זה חודר לילדים ועומד להם לאורך ימים. לשבת עם הילדים ולומר: "ילדים יקרים, לעתיד לבוא נזכה לשבת יחד עם הצדיקים בעולם הבא ולאכל משור הבר ודג הלויתן ונזכה להתענג על ה' תענוג עצום כל כך".

כידוע הקנאה הנה השרש של לשון הרע, וכאשר אדם עסוק בבית עם כל הטוב שיש לו - שזה המהות של תורת היולדת - הוא לא מדבר על שום אדם והוא לא נזקק לבא לפהו עם צרעתו, כי הוא שמח בחלקו מתוך ידיעה שה' שמח במה שהוא עשה והוא לא מחפש להיות כמו השני.

וכאשר אדם עסוק בחסד הוא לא עסוק ברע, הוא בא לפהו בכדי לקבל ממנו דעת איך להכיר טובה ואינו נצרך לבוא עם קרבן מצרע ולקבל דעת איך לפרש מהרע, כי הוא לא עסוק ברע.

אולם כאשר אדם לא עסוק במשך היום בחסדים שה' מרעיף עליו בהכרח שהוא יחפש וימצא רע, ולמרות שהוא יהיה צודק, מה הוא ירויח מזה שהוא כל הזמן ממרמר ויש לו בקרת על אנשים רבים; ולפיכך פתחה תורה בתורת היולדת שמהותה הפרת הטוב, והקדימה בזה רפואה למפת המצרע.

חז"ל אומרים (ספ"ה מט): שיש תורת חסד ויש תורה שאינה של חסד. אחרי זמן חרף שלם שזכינו לעסק בתורה הקדושה צריך לבקש מה' שנזכה להוציא מהתורה שלנו חסד ושנתן

במאור פנים. לפעמים אחד השכנים מבקש דבר מה ואנו במבטחן אם אנו מביאים לו בהרגשה חמוצה או שאנחנו נותנים לו הרגשה כל כך טובה שבפעם הוא זה שעושה עמנו טובה, לפעמים זה יכול להיות כמה שקלים אבל זה יכול להקנות לנו עולם הבא כאשר נתן אתו במאור פנים.

זה שאמרו חז"ל שבכל שבת שני מלאכי השרת מלוין את האדם לביתו, המלאכים שנבראים מהתפלות והלמוד של האדם עצמו, מלוין אתו לביתו, פי הם באים לתוך הבית פנימה לראות מה הוא עשה עם התפלה והלמוד שלו;

כאשר אדם בא הביתה והכל ערוך לכבוד שבת ברגע ובשלחה, והוא עשה קדוש ומחדיר לכל בני ביתו הפרת הטוב לבוא על הבריאה הנפלאה ועל כל הטוב שהוא עשה לנו, וכן הוא שר "אשת חיל" ומודה לאשת החיל שטורחת ועמלה לכל בני הבית, אזי תורתו היא תורת חסד והמלאכים מברכים אתו שזכה כך גם לשבת הבאה; מאידך כאשר אדם משאיר את הלמוד בבית המדרש והוא בא הביתה עם קצר רוח והוא רוטן על כל דבר שלא נח לו - זה מראה שהלמוד לא קדש ועדן אתו.

ובימים אלו שאנו עסוקים לנקות את החמץ זה זמן להתבונן בעצמנו כיצד אנו מבערים את האנוכיות והיאך אנו מכניסים את המצה - את האמונה בבית - בהרגשה טובה ונעימה.

הסבלנות שוה המון. פעמים רבות דוקא הילדים שהיו בטוחים שהם הכי לא מצלחים, הצליחו הכי הרבה ומסיעים להוריהם. דוד מלכנו אומר "הזרעים בדמעה ברנה יקצרו", הזריעה היא קשה, אבל כל נתמקד בזריעה, נמתין לקצירה, ונראה איזה פרות משבחים.

אמרו חכמינו זכרונם לברכה: 'שוב יום אחד לפני מיתתך', בכל יום על האדם לערוך חשבון נפש, היאך הוא משלים את עצמו, על ידי שהוא מכיר טובה ואינו מתאונן, אלא להפך, מחלק מחמאות לבני ביתו, ומודה להם על האכל הנפלא ועל הסדר שהם מסדרים את הבית עבורו, וזה חביב מאד לפני הבורא, כי זה מראה שהאדם מכיר טובה ומעריך את כל הטוב שיש לו, מהבורא ומשליחיו הרבים.

חז"ל (ב"ב יא.) מספרים על בנימין הצדיק שעמד ופרנס משלו לאלמנה אחת בשני בצרת ובשכר זה חי עוד כ"ב שנה. ידועים אינספור של ספורים על אנשים שארחו בביתם את הוריהם המבגרים שהיו זקוקים לעזרה ובכל זאת זמן הם ראו בחוש שיש להם שפע גדול וסיעתא דשמיא מיחדת שלא נזקקו לרופאים, ועוד ועוד, כי לתת זה לא רק לקבל אלא הרבה יותר - זה להיות צנור לשפע האלוקי - ומי שנותר יותר מושך לעצמו שפע גדול יותר.

פרשתנו עוסקת בתורת המצרע, ואמרו חז"ל (ערכין טז):
 "על שבעה דברים הנגעים באין, על לשון הרע וכו'",
 והינו שחז"ל מלמדים אותנו שכאשר קורה לאדם מקרה
 מצרע או חלי או משבר, זה מכון מאתו יתברך, בכדי
 לעורר את האדם במה עליו להשתפר. וזה יסוד האמונה,
 לדעת שהקב"ה מוליך אותנו על כל צעד ושעל, ובוחר
 את מעשינו ודרכינו.

ולפיכך כאשר המצרע היה בא לכהן, הכהן היה מצוה עליו
 לפרש שבע ימים; קדם כל, על האדם לבחון את דרכיו, מעשיו
 וטהר לבו ומדותיו. ובעקר עלינו לבחון, האם אנו מתרעמים
 ומקנטרים או שאנו רואים את כל הטוב שסביבנו ושמחים
 בחלקנו הטוב. כאשר אדם שמח וטוב לב, והוא רואה את
 כל החסד שה' מרעיף עליו, זה מביא ענוה והכנעה, ואינו
 מחפש להתקוטט על כל דבר ולא לדבר רע על שום אדם,
 כי הוא רואה את הכל טוב.

ספר יהודי יקר: בכל שנה ברגעים המרוממים שלפני תפלת
 נעילה אני מקבל על עצמי קבלה קטנה שאוכל לעמד בה.
 בשנה זו קבלתי על עצמי לומר 'עלינו לשבח' בכונה, זה
 בסך הכל לוקח שלש-דקות אבל השנוי הגדול שאני מרגיש
 מכך עצום.

לפני כמה חדשים נפל טיל בחדר שבו שהייתי ונכנסו בי
 מאות רסיסים ובחסדי ה' המרבים שום רסיס לא פגע לי
 באחד העצבים או העורקים וכעת אני בריא ושלם, ואני
 זוקף זאת לקבלה שקבלתי על עצמי. והדברים נוראים,
 שבודאי כאשר אדם מתחזק בדבר קטן ואומר: "רבונו של
 עולם, אני אעשה זאת לכבודך", ה' שהוא כל יכול אומר:
 "אתה רוצה להיות קרוב אלי? אני אתן לך כל טוב ואני
 אשמר אותך מכל צרה".

בפסח אנחנו מגלים שה' עמנו בתקף הגלות וכל חסד שיש
 לנו - שאנו אוכלים ויש לנו בית וכל טוב - זה זעקה של
 אהבת ה' אלינו.

ברכת האילנות

הקב"ה בכל מעשה ולראות
 את כל הטוב שמקיף אותנו
 וגם אם יש קשי מסים,
 פגון שהדירה קטנה או
 שאנחנו לא מסתדרים עם
 אחד הסוכבים אותנו. אל
 לנו לעשות עסק מהקשי
 אלא לדעת שהקשי הנו
 נסיון עבורנו בכדי לקנות
 שלמות, ענוה, הכנעה
 ושמחה בחלקנו הטוב.

א. בברכת האילנות
 שאנו מברכים לקב"ה
 "שברא בריות ואילנות
 טובות להנות בהם בני
 אדם" ראוי להתבונן גם
 במדות הטובות שאצל
 הידידים שלנו ובכל עדה
 מישראל, וכן לראות את
 הטוב שאנו מקבלים מפל
 אחד ועל ידי זה להתחזק
 באהבת ישראל, וברצון
 להחיות ולפרגן לנפש כל
 חי.

זה הענין של "ברכו" שאנו מתכופפים ואומרים לבורא:
 אתה מנהל ומנהיג אותנו, וכשם שהצדיקים מרכבה
 לשכינה פן אנו חפצים לקדש את שמוך תמיד ולפאר
 את שמוך.

וכאשר נבוא הביתה נאמר לבני המשפחה: כמה טוב
 עושה ה' עמנו, כמה חן וחסד יש בעולם, נהיה עם
 עין טובה נראה את הבריאה שמתחדשת, את הבריות
 והאילנות הטובות שה' ברא בעולם עבורנו בכדי שנתקרב
 אליו באהבה.

ב. המהות של ברכת האילנות - שאנו מתבוננים בכל
 הטוב שה' נותן לנו ומברכים את ה' על הבריות הטובות,
 האילנות הטובות, על המשפחה ועל האכל שה' מהנה
 אותנו ברב טובו וחסדו. ללמדנו שאנו מקפים בטוב,
 ועלינו להיות עם עין טובה ולראות את כל הטובות,
 להיות עם רוח טובה. כמו שאנו מבקשים ב"ובא לציון":
 "רוחי אשר עליך" - שה' יתן לנו רוח טובה.

ג. ה' נפח בכל יהודי את הנשמה שהיא חלק אלוהי.
 ממעל ועלינו להשתמש עם רוח ה' בכל דבר, לראות את

ולא נהיה בְּדָאָה, וגם נִבְקֵשׁ על אֹתוֹ חַיִּים שְׂמִימָא אֶת הַמִּפְתָּח שְׁלוֹ. הַתְּפַלְלָנוּ וְנִרְגַעְנוּ מֵעַט וְאָז ה' נָתַן לִי דַעַת לַחֲשֹׁב קֶצֶת עִם עֲצָמִי הֵיכֵן דּוּדִי יָכוֹל לְהִיּוֹת, לְפַתֵּחַ נִזְכָּרְתִּי שְׂדוּדִי מֵאֵד רָצָה לְקַנּוֹת טְרַקְטוֹר גְּדוֹל בְּחִנּוּת מִשְׁחָקִים.

מִיָּד הַחֲשִׁיתִי אֶת צְעָדֵי לְאוֹתָהּ חֲנוּת, וְכִשְׁנִכְנַסְתִּי לְחִנּוּת שְׂאֵלְתִי אֶת הַמּוֹכֵר שֶׁהָיָה יְהוּדִי יָרָא שְׂמִים אִם הוּא הִבְחִין בְּחִנּוּת בְּיָלֵד קֶטָן. הַמּוֹכֵר הַשֵּׁיב בְּחִיּוֹךְ "פֹּה זֶה חֲנוּת צַעֲצוּעִים וַיֵּשׁ כְּאֵן הִרְבָּה יְלָדִים", שְׂאֵלְתִי אִם הוּא רָאָה יָלֵד שְׂמִסְתּוֹבֵב לְבֵד וְהוּא אָמַר "לֹא רָאִיתִי אֲבָל אֲנִי מִזְמִין אוֹתָךְ לְסַרֵּק אֶת כָּל הַחֲנוּת בְּבֵת אַחַת בְּמִסְקָךְ שְׂעוּמֵד לֵיֵד הַדְּלָפֶק". הַתְּבַוְנַנְתִּי בְּמִסְקָךְ שְׂצַלַם אֶת כָּל הַחֲנוּת בְּמַעֲגָל סָגוֹר וּלְפַתֵּחַ הַבְּחִנְתִּי בְּדוּדִי שְׂיוֹשֵׁב לוֹ בְּנַחַת בְּאַחַת הַפְּנוֹת שֶׁל הַחֲנוּת וּמִשְׁחָק בְּאַחַד הַמִּשְׁחָקִים כְּאֵלוֹ אֵף אֶחָד לֹא דוֹאָג לוֹ.

רְצִיתִי לְכוּוֹנוֹ, וּבְזָכוֹת מֵהַ שְׁנִרְגַעְתִּי קִדְּם לְכֵן לֹא הוֹצֵאתִי אֶת כָּל הַכַּעַס עַל דּוּדִי אֶלָּא אֶדְרָבָה, חִבְּקִיתִי אוֹתוֹ בְּחֵם וְאָמַרְתִּי: "דּוּדִי, כָּל כֶּךָ דְּאֵגְנוּ לָךְ, לָמָּה אֵתָּה הוֹלֵךְ בְּלִי לְהוֹדִיעַ, זֶה מִמֶּשׁ מִסְכָּן מֵהַ שְׂעִשִׁית וְאֵתָּה רָאִיוּ לְהַעֲנִשׁ עַל כֶּךָ", סִימַתִּי לְחַבֵּק אֶת דּוּדִי וּבְאֵתִי לְצִאֵת מֵהַחֲנוּת. לְפַתֵּחַ נִגַּשׁ אֵלַי הַמּוֹכֵר וְאָמַר: "רָאִיתִי דְרָךְ הַמְּצַלְמוֹת אֶת הָאֲצִילוֹת שֶׁלָּךְ אֵיךְ אֵתָּה לֹא מוֹצִיא אֶת כָּל הַצַּעַר וְהַכַּעַס שֶׁהָיָה לָךְ עַל הַיָּלֵד וְהַתְּפַעֲלִיתִי מֵאֵד, אֲנִי רוֹצֵה לְהַעֲנִיק לָךְ מִתְּנָה לְאַפִּיקוֹמֵן לְכָל בְּנֵי הַמִּשְׁפָּחָה, אֲנִי רָאָה שְׂיֵשׁ לָךְ הִרְבָּה יְלָדִים שְׂבּוּדֵאִי יֵהֵנוּ מִכֶּךָ". הַתְּבַיִשְׁתִּי לְקַחַת אֶת הַמִּתְּנָה וְגַם חֲשִׁשְׁתִּי שְׂדוּדִי יְרִישׁ שֶׁהוּא קֶבֶל פְּרָס עַל שֶׁהוּא בְּרַח לִי.

תוֹךְ כִּדֵּי שְׂאֵנִי מֵהִרְהָה, נִכְנַס לְחִנּוּת אוֹתוֹ חַיִּים שֶׁהִרְגִיעַ אוֹתִי כְּמָה דְקוֹת קִדְּם לְכֵן וְשָׂאֵל אֶת בַּעַל הַחֲנוּת אִם הוּא מוֹצֵא מִפְתָּח שֶׁל רֶכֶב, בַּעַל הַחֲנוּת שָׂמַח כָּל כֶּךָ וְאָמַר: "בְּרוּךְ ה' שְׂאֵנִי זֹכֶה לְקַיֵּם הַיּוֹם מִצְוֹת שֶׁל הַשֵּׁבֶת אֲבָדָה, אֶחָד הַלְקוּחוֹת מוֹצֵא כְּאֵן אֶת הַמִּפְתָּחוֹת וְהַנְּחִיתִי אוֹתוֹ אֲצִלִּי בְּתַקְוָה שְׂבַעֲל הַרְכָּב יְבוֹא".

תוֹךְ כִּדֵּי שֶׁהֵם מְדַבְּרִים חַיִּים הִבְחִין בִּי וְשָׂאֵל "מֵה אֵתָּה עֹשֶׂה כְּאֵן?" הַשְּׁבַתִּי לוֹ שְׂגַם אֲנִי בְּאֵתִי לְכָאֵן לְמוֹצֵא אֶת הָאֲבָדָה הַיְקָרָה שְׁלִי, לְחַצְנֵנוּ יְדִים בְּחֵם וְאָמַרְתִּי לוֹ שְׂאֵנִי חֵיב לוֹ הַפְּרַת הַטוֹב עֲצוּמָה כִּי בְּזָכוֹתוֹ זָכִיתִי לְקַיֵּם "וְשִׁנְנַתֶּם לְבַיְתִי" וְלַחֲסֵךְ לִילְדֵי עִם כָּל ה"שְׂנִים" בְּשַׁעַת הַלַּחֲץ וְהַקִּישִׁי.

חַיִּים אָמַר: "אִם מְקִימִים כְּרָאוּי וְשִׁנְנַתֶּם לְבַיְתִי אֶפְשָׁר לְקַיֵּם בְּעוֹד כְּמָה יָמִים וְהַגְּדַתְּ לְבַנְךָ". בַּעַל הַחֲנוּת כָּל כֶּךָ נִהְנֶה לְשִׁמְעַת אֶת שִׁיחַתְנוּ וְאָמַר "אֲנִי נָתַן לְשִׁנְיָכֶם מִתְּנָה לְחַג כִּי אֵתֶם יוֹדְעִים חֲנוּךְ מֵהוּ".

הַאֲמַת שְׂאֵנִי לֹא בַעַל אֲמַצְעִים בְּמִיחָד וְלֹא חֲשַׁבְתִּי לְקַנּוֹת מִתְּנָה כֹּה יְקָרָה לְאַפִּיקוֹמֵן, אֲבָל בַּעַל הַחֲנוּת דָּחַק בְּנֵו לְקַבֵּל אֶת הַמִּתְּנָה וְשִׁנְיָנוּ יְצָאנוּ מֵהַחֲנוּת עִם סֵט פְּלִימוֹבִיל עֵנֵק תוֹךְ כִּדֵּי שְׂאֵנוּ מְרַעִיפִים בְּרָכוֹת עַל בַּעַל הַחֲנוּת שֶׁהִכְנִיס בְּלִבּוֹ וּבְלִבֵּי יְלָדָיו שֶׁמְחָה כְּפוֹלָה.

בְּאוֹתָהּ שָׁנָה כְּאֶשֶׁר נָתַתִּי לִילְדֵי אֶת מִתְּנַת הָאֲפִיקוֹמֵן, אָמַרְתִּי לָהֶם שֶׁהַמִּתְּנָה הַאֲמַתִּית זֶה הִרְגַע וְהַשְׁלִיחַ וְכַמּוֹבֵן לְשִׁמְעַת בְּקוֹל הַהוֹרִים וְהַמְּלַמְדִים.

נִהְיָתָה צְפוּפָה וּלְשִׁלַם עַל שְׂכִירוֹת שֶׁל דִּירָה גְדוֹלָה לֹא הָיָה בְּיָדֵינוּ, כֶּךָ שְׂאֵחֲרִי לְבָטִים רַבִּים עֲבַרְנוּ לְגוֹר בִּישׁוּב סְמוּךְ לִירוּשָׁלַיִם עִיר הַקִּדְּשׁ.

בִּישׁוּב שְׂבּוֹ אָנוּ גָרִים אֵין חֲנוּיוֹת בְּגָדִים, וּבְכַדֵּי לְעַרְךָ קְנִיּוֹת שֶׁל בְּגוּד וְהַנְּעֵלָה הֵינְנוּ נוֹסְעִים לִירוּשָׁלַיִם וְעוֹרְכִים שֵׁם אֶת הַקְּנִיּוֹת. בְּדֶרֶךְ כָּל הַיּוֹנוּ מִשְׁתַּדְּלִים לְעַרְךָ אֶת הַקְּנִיּוֹת לְפָנֵי הַחַיִּים וְכֶךָ הֵינְנוּ מְמַלְאִים אֶת הַמְּלֵאָה. בְּאַחַד הַיָּמִים שֶׁל עֶרֶב פִּסַּח אֶשְׁתַּקֵּד יְצָאתִי עִם רְשִׁימַת קְנִיּוֹת אֶרְכָּה וְעִם כָּל יְלָדֵי לְסַבֵּב קְנִיּוֹת בִּירוּשָׁלַיִם עִיר הַקִּדְּשׁ.

כְּמוֹבֵן שְׁזֶה לֹא קָל לְצִאֵת עִם כָּלֵם לְקְנִיּוֹת, הַיְלָדִים מִתְּחִילִים לְאֵבֵד סְבָלְנוֹת מֵהַר מֵאֵד וּלְכָל אֶחָד רְצוֹנוֹת מִשְׁלוֹ וּלְפַעֲמִים אֶחָד הַיְלָדִים מְחַפֵּשׁ לְקַחַת לְמִקוֹם אַחֵר אוֹ לְהַתְּלוֹן שֶׁלֹּא קֵנוּ לוֹ אֶת מֵהַ שְׂבַקְשׁ, וְלָכֵן הִזְהַרְתִּי אֶת יְלָדֵי שְׂבַקְשׁ שְׂיִמּוּ לֵב לְהֵיכֵן אֲנִי הוֹלֵךְ וְשָׂאֵף אֶחָד לֹא יַעֲלֵם.

כְּשֶׁעֲבַרְתִּי לֵיֵד חֲנוּת שֶׁל צַעֲצוּעִים, בְּנֵי דּוּדִי בֵּן הַחֲמֵשׁ הִבְחִין בְּטְרַקְטוֹר גְּדוֹל וְהוּא הַפְּצִיר בִּי לְקַנּוֹת לוֹ אֶת הַטְּרַקְטוֹר, הַסְּבַרְתִּי לוֹ שְׂאֵחֲרִי שְׂנַגְמֵד לְקַנּוֹת אֶת כָּל מֵהַ שְׂאֵנְחָנוּ מְכַרְחִים נִרְאָה מֵהַ עוֹד אָנוּ קוֹנִים אֲבָל הוּא לֹא הִרְפָּה. תְּפַסְתִּי אוֹתוֹ וְהַמְּשַׁכְּנוּ לְחִנּוּת נַעֲלִים, מִדְּדַתִּי לְשִׁנֵּי יְלָדֵי נַעֲלִים לְחַג וְאֵחֲרֵי כְּרַבַּע שְׁעָה יְצָאנוּ מֵהַחֲנוּת כְּשֶׁאֲנִי מְלֵא שְׂמִחָה שְׂבּוּרֵךְ ה' מוֹצֵאנוּ נַעֲלִים מִתְּאִימוֹת, לְפַתֵּחַ הַבְּחִנְתִּי שְׂדוּדִי נַעֲלֵם. וְכִנְסַתִּי שׁוֹיב לְחִנּוּת וְקָרָאתִי בְּקוֹל אֶת שְׂמוֹ אוֹלָם הוּא לֹא עָנָה לִי.

הַיִּיתִי בְּלַחֲץ גְּדוֹל, יְצָאתִי לְרַחֹב הַסּוּאָן וְקָרָאתִי בְּקוֹל "דּוּדִי, דּוּדִי" אוֹלָם הוּא לֹא עָנָה לִי, הַתְּחַלְתִּי לְכַעַס עָלָיו שֶׁהוּא פְּשוּט נַעֲלֵם בְּלִי לְהוֹדִיעַ לִי, הַבְּצַתִּי אֶת שָׂאֵר יְלָדֵי וְאָמַרְתִּי לָהֶם שְׂכַלְנוּ יוֹצְאִים יַחַד לְחַפֵּשׁ אֶת דּוּדִי.

אַחֲרֵי כְּמָה דְקוֹת שֶׁל חַפּוּשִׁים תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ הַקּוֹפַחַת שֶׁהוֹסִיפָה לַחֵם וְהַכַּעַס שֶׁהָיוּ בְּתוֹכִי, עֲבַר לִי אֶדָם שֶׁהָיָה נִרְאָה שֶׁהוּא מִחַפֵּשׁ דְּבַר מֵהַ וְאָמַר בְּקוֹל: "חַיִּים לֹא לְכַעַס, חַיִּים הַכֵּל מִשְׂמִים, חַיִּים תִּהְיֶה רְגוּעַ, אֵל תִּתְּעַצְבּוּ, חַיִּים הַכֵּל יִסְתַּדֵּר", וְעוֹד כָּל מִינֵי מִשְׁפָּטִים כְּאֵלוֹ. כְּשֶׁהוּא עֲבַר בְּסְמוּךְ אֵלַי מִמֶּשׁ שְׂאֵלְתִי אוֹתוֹ "מֵהֵיכֵן אֵתָּה יוֹדַע שְׂקוֹרָאִים לִי חַיִּים וּמִנֵּן לָךְ שְׂאֵנִי בְּלַחֲץ וּבְכַעַס?". הוּא חִיָּךְ לְעַבְרִי וְאָמַר: "לֹא דְבַרְתִּי אֵתָּךְ דְּבַרְתִּי עִם עֲצָמִי, קוֹרָאִים לִי חַיִּים, אֲבָד לִי הַמִּפְתָּח שֶׁל הַרְכָּב וְאֲנִי מֵאֵד מְמַהַר וְאֵין לִי אֵיךְ לְצִאֵת מִכְּאֵן בְּלִי הַרְכָּב וְכַעַת אֲנִי עֲבַר מִחֲנוּת לְחִנּוּת וּמְחַפֵּשׁ אֶת הַמִּפְתָּחוֹת שְׁלִי וּבְתוֹךְ הַלַּחֲץ וְעִגְמַת הַנֶּפֶשׁ אֲנִי מְרַגִּיעַ אֶת עֲצָמִי".

תוֹךְ כִּדֵּי הַדְּבָרִים הוּא הָרִים יְדִים לְמַעַלָּה וְאָמַר: "אֲבָא שְׂבַשְׂמִים, אֵתָּה עֹשֶׂה אֵתִי כָּל כֶּךָ הִרְבָּה טוֹב, אֲנִי לֹא אֵתָּן לְהַרְגֵּשׁהּ הַחֲמוּצָה שְׂבַלְבִּי עַל אֲבָדוֹן הַמִּפְתָּח לְהַכְעִיס אוֹתִי וּלְכַפֵּר בְּכָל הַטוֹב, אֲנֵא, זָכָה אוֹתִי לְמוֹצֵא אֶת הַמִּפְתָּח בְּמַהֲרָה". שְׂמַעְתִּי אֶת דְּבָרָיו וְהִרְגַשְׁתִּי שֶׁהוּא מִמֶּשׁ נִשְׁלַח אֵלַי מִשְׂמִים בְּכַדֵּי לְעוֹרֵר אוֹתִי לֹא לְכַעַס וּלְבַקֵּשׁ מֵה' שְׂיוֹשִׁיעַ אוֹתִי.

בְּתוֹךְ כָּל הַלַּחֲץ שְׂכַחְתִּי לְבַקֵּשׁ מֵהַבוֹרָא שְׂאֵנִי אֲמַצָּא אֶת בְּנִי, וְכַאֲשֶׁר רָאִיתִי אֶת חַיִּים וְשְׂמַעְתִּי דְבָרָיו כְּנִסְתִּי אֶת כָּל יְלָדֵי לְפָנָה שְׂקֻטָה וְאָמַרְתִּי: "יְלָדִים יְקָרִים, כְּעַת נִבְקֵשׁ מֵה' שְׂנַמְצָא אֶת דּוּדִי

